
Riskovat se musí

...

Zabíjácký vítr vrhal poryvy studeného listopadového vzduchu jako nože, které se do člověka zabodávaly až na kost. Poručík Eva Dallasová si zapoměla rukavice, ale to bylo dobře. Zaizolováním by jen zničila další přehnaně drahý pár.

Prozatím strčila mrznoucí ruce do teplých kapes kabátu a sklopila oči k mrtvole.

Žena ležela pod krátkým schodištěm, které zřejmě vedlo k suterénnímu bytu. Vzhledem k úhlu, který svírala hlava oběti s tělem, Eva nepotřebovala patologa, aby poznala, že mrtvá má zlomený vaz.

Její věk odhadovala zhruba na pětáctýřicet. Zarazilo ji, že oběť nemá kabát, ačkoliv teď už jí ledový vítr jistě nevadil. Byla oblečená do saka, roláku, kalhot a kvalitních bot na nízkém podpatku. Patrně podle poslední módy, ale konečný verdikt Eva nechávala na své kolegyni detektivu Peabodyové.

Žádné šperky, přinejmenším na viditelných místech. Dokonce ani náramkový počítač.

Žádná kabelka, kufřík ani taška na dokumenty.

Schodiště nehyzdily odpadky ani graffiti. Jen mrtvé tělo, zcela opřené o zeď.

Konečně se Eva obrátila k uniformované strážnici, kterou sem přivolal telefonát na 911. „Podejte hlášení.“

„Telefonát byl přijat ve dvě dvanáct. Zrovna jsme s kolegou byli dva bloky odtud, v bistru s celonočním provozem. Sem jsme dorazili ve dvě čtrnáct. Na chodníku stál majitel bytu Bradley Whitestone a nějaká Alva Moonieová. Whitestone uvedl, že do bytu nevstupovali, protože v něm probíhá rekonstrukce a momentálně není obýván. Tělo našli, když Whitestone přivedl Moonieovou, aby jí byt ukázal.“

„Ve dvě ráno.“

„Ano, madam. Vyšli si prý na večeři a pak do baru. Oba jsou lehce ovínění, poručíku.“

„Dobře.“

„Kolega je usadil do auta.“

„Promluví si s nimi později.“

„Ověřili jsme si, že oběť je po smrti. Nemá u sebe identifikační průkaz, kabelku, šperky ani kabát. Je celkem jasné, že má zlomený vaz. Jsou na ní vidět známky násilí – podlitina na tváři, natržený ret. Vypadá to jako zvrtané přepadení, ale...“ Strážnice se lehce zapýřila. „Podle mě to tak nebylo.“

Evu to zaujalo. Kývla na strážnici, ať pokračuje. „Protože?“

„Vzhledem k tomu kabátu rozhodně nešlo o žádnou rychlovku. Svlékání zabere nějaký čas. A jestli spadla nebo ji někdo strčil ze schodů, proč leží na kraji u zdi a ne přímo pod schody? Mimo dohled z chodníku? Spíš to na mě dělá dojem, že ji sem někdo odhodil, madam.“

„Snažíte se dostat na oddělení vražd, strážníku Turneyová?“

„Nechtěla jsem, aby to vyznělo neuctivě, poručíku.“

„Taky to tak nevyznělo. Mohla nešťastně spadnout a zlomit si přitom vaz. Lupič za ní sešel, odtáhl ji mimo dohled a sebral jí kabát i všechno ostatní.“

„Ano, madam.“

„Nepřipadá mi to pravděpodobné, ale potřebujeme víc než dojmy. Zůstaňte tady, strážníku. Detektiv Peabodyová je na cestě.“ Eva za řeči otevřela terénní výbavu a vytáhla Hermetik.

Zaizolovala si ruce i boty, zatímco se rozhlížela po okolí.

Tato oblast newyorské East Side byla klidná – přinejmenším v tuto hodinu. Ve většině oken bytů a obchodů se nesvítilo. Všechny podniky byly zavřené, dokonce i bary. Nějaké putyky jsou jistě ještě v provozu, ale žádná dost blízko, aby mohla doufat ve svědky.

Vyptají se sousedů, bylo však krajně nepravděpodobné, že takhle pozdě narazí na někoho, kdo viděl, co se tu stalo. Ke všemu byla zima, rok 2060 byl podle všeho rozhodnutý rozloučit se mrazem a ledem, a většina lidí patrně zůstávala pěkně doma v teple.

Stejně jako Eva, která trávila noc stulená k Roarkeovi. Dokud jí nezapípal komunikátor.

Tak to chodí, když je člověk polda, pomyslela si. Nebo, bráno z Roarkeova pohledu, když si nějakého vezme.

Sešla ze schodů, prohlédla si dveře bytu a pak se přesunula k tělu.

Ano, zhruba pětáctřicet let, světle hnědé vlasy stažené sponkami z obličeje. Menší modřina na pravé tváři, trocha zaschlé krve na roztrženém rtu. Obě uši propíchnuté, takže pokud měla náušnice, vrah si dal tu práci, aby jí je sundal, místo aby je jednoduše strhl.

Eva zvedla ruku mrtvé a všimla si na jejím hřbetě odřeniny. *Jako od koberce*, pomyslela si, když přitiskla ženin pravý palec k identifikátoru.

Marta Dickensonová, žena smíšené rasy, věk čtyřicet šest. Provdaná za Denzela Dickensona, dvě děti, adresa na Upper East Side. Zaměstnaná u účetní firmy Brewer, Kyle a Martini se sídlem osm bloků odtud.

Eva vytáhla brýle. Krátké hnědé vlasy jí zavlály ve větru – nenapadlo ji, aby si vzala čepici. Její oči, téměř stejného odstínu jako vlasy, zůstávaly bezvýrazné a chladné. Nemyslela na manžela, děti, přátele ani rodinu oběti – ještě ne. Přemýšlela jen o těle, jeho poloze, okolí a času smrti – dvacet dva padesát.

Co jsi dělala, Marto, za takového studeného listopadového večera několik bloků od práce, mimo domov?

Posvítla si na kalhoty oběti a všimla si několika modrých vláken na černé látce. Opatrně je nabrala pinzetou, uložila je do sáčku na důkazy a označila oděv pro techniky.

Shora zaslechla hlas Peabodyové a odpověď strážnice. Narovнала se a záhyby koženého kabátu kolem její dlouhé, štíhlé postavy se vzedmuly. Otočila se ke své kolegyni, která právě scházela po schodech.

Peabodyová nezapomněla na čepici ani na rukavice. Tmavé vlasy a čelo jí až k očím zakrýval růžový – *růžový*, kristepane! – kulich s výraznou bambulí. Kolem límce švestkového kabátu měla ještě omotanou pestrobarevnou šálu. Čepice ladila s růžovými kovbojskými kozačkami, u kterých začínala mít Eva podezření, že je Peabodyová nosí i do postele.

„Jak dokážete chodit, když toho máte na sobě tolik?“

„Šla jsem jenom na metro a od metra, ale celou cestu mi bylo teplo. Páni.“ Peabodyové přeletěl po obličeji soucitný výraz. „Nemá ani kabát.“

„Nestěžuje si. Marta Dickensonová,“ řekla Eva a seznámila Peabodyovou s hlavními body případu.

„Je docela daleko od práce i od domova. Možná šla ze zaměstnání domů, ale proč nejela metrem, zvlášť za takhle chladného večera?“

„To je dobrá otázka. V tomhle bytě probíhá rekonstrukce, takže je prázdný. To se hodí, co? Vzhledem k tomu, že tělo leží v rohu, by si ho nikdo neměl všimnout nejímň do rána.“

„Proč by lupiči záleželo na tom, kdy si jí někdo všimne?“

„To je další dobrá otázka. A ještě jedna – pokud mu na tom třeba i záleželo, jak věděl, že ten byt momentálně není obydlený?“

„Že by sám bydlel v sousedství?“ napadlo Peabodyovou. „Nebo pracuje u firmy, která provádí tu rekonstrukci?“

„Možná. Chci se podívat dovnitř, ale nejdřív si promluvíme s těmi, kdo volali policii. Zavolejte patologa.“

„A techniky?“

„Ještě ne.“

Eva vystoupala po schodech a vykročila k černobílému vozu. Už když kývala na strážníka uvnitř, zezadu vystoupil elegantní, atraktivní muž po třicítce.

„Vy to tu máte na povel?“ zeptal se nervózně.

„Poručík Dallasová. Vy jste pan Whitestone?“

„Ano, já...“

„Přivolal jste policii.“

„Ano. Ano, jakmile jsme našli tě... jakmile jsme ji našli. Byla... My jsme...“

„Jste majitel toho bytu?“

„Ano.“ Whitestone se ostře nadechl a vydechl bílou páru. Pak promluvil výrazně klidněji a pomaleji. „S partnery vlastníme celou budovu. Je tam osm bytů – na třetím a čtvrtém patře.“ Zvedl oči k domu. Ani on neměl čepici, jen černý vlněný svrchník a černočerveně pruhovanou šálu.

„Suterénní byt patří mně,“ pokračoval. „Rekonstruujeme to tady, abychom sem přestěhovali firmu, na první a druhé patro.“

„Jakou firmu?“

„Jsme finanční poradci. WIN Group. Whitestone, Ingersol a Newton. W-I-N.“

„Chápu.“

„Já budu bydlet dole, nebo jsem to aspoň plánoval. Nevím...“

„Co kdybyste mi popsal, jak jste trávil večer?“ vybídla ho Eva.

„Brade?“

„Zůstaň v teple, Alvo.“

„Už nevydržím sedět.“ Z auta vystoupila elegantní plavovláska v kožichu a kožených kozačkách, které jí dosahovaly ke stehnům a měly vysoké jehlové podpatky. Zavěsila se do Whitestoneova rámě.

Eva si pomyslela, že vypadají, jako kdyby je vyráběli sériově. Oba pohlední, dobře oblečení a se známkami šoku.

„Poručíku.“ Alva jí podala ruku. „Nevzpomínáte si na mě?“

„Ne.“

„Setkaly jsme se na pět vteřin na loňském jarním galavečeru. Ale na tom nesejde,“ dodala a zavrtěla hlavou. Dlouhé načesané vlasy jí zaválaly ve větru. „Tohle je hrozné. Chudinka. Dokonce jí vzali kabát. Nevím, proč mně zrovna tohle tolik vadí, ale připadá mi to kruté.“

„Dotkl se někdo z vás těla?“

„Ne,“ odpověděl Whitestone. „Navečeřeli jsme se a šli jsme na skleničku. Byli jsme v Key Clubu pár bloků odtud. Vyprávěl jsem Alvě, co tady děláme, a ji to zajímalo, tak jsme sem zašli, abych jí to tu ukázal. Můj byt už je skoro hotový, takže... Právě jsem vytahoval klíče a chystal jsem se natukat kód, když Alva vykřikla. Ani jsem ji neviděl, poručíku. Tu ženu. Neviděl jsem ji, dokud Alva nevykřikla.“

„Ležela v zadním rohu,“ doplnila Alva. „Když jsem poprvé vyjekla, myslela jsem si, že to je nějaká bezdomovkyně. Neuvědomovala jsem si..., ale pak už ano.“

Opřela se o Whitestonea a ten ji objal paží kolem pasu. „Nedotkli jsme se jí,“ zopakoval. „Přistoupil jsem k ní blíž, ale viděl jsem... Poznal jsem, že je mrtvá.“

„Brad chtěl, abych šla dovnitř do tepla, ale nemohla jsem. Nemohla jsem čekat uvnitř s vědomím, že ona je tady na zimě. Policie dorazila rychle.“

„Pane Whitestone, budu od vás potřebovat údaje o partnerech a seznam lidí, kteří pracují v téhle budově.“

„Jistě.“

„Až nadiktujete ten seznam a svoje kontaktní informace mé kolegyni, můžete jít domů. Zůstaneme ve spojení.“

„Smíme odejít?“ zeptala se Alva.

„Zatím ano. Ráda bych vás požádala o svolení vstoupit do toho bytu i do celého domu.“

„Samozřejmě. Cokoliv potřebujete. Dám vám klíče a kódy...,“ začal Whitestone.

„Mám univerzální klíč. Jestli se objeví nějaké problémy, ozvu se vám.“

„Poručíku?“ zavolala ještě Alva za odcházející Evou. „Když jsem se s vámi setkala, říkala jsem si, že vaše práce je svým způsobem okouzující. Jako třeba ten případ Icoveových, podle kterého natočili film. Připadalo mi to vzrušující. Ale mylila jsem se.“ Alva se ohlédla ke schodišti. „Ve skutečnosti je těžká a smutná.“

„Je to moje práce,“ odpověděla Eva prostě a vykročila zpátky ke schodům. „S obcházením sousedů počkáme do rána,“ řekla strážníci Turneyové. „Nikdo nám toho moc neřekne, když ho vzbudíme v tuhle hodinu. Celá budova je prázdná, nejen ten byt. Zařídíte, ať se oba svědkové dostanou tam, kam potřebují. Odkud jste, Turneyová?“

„Ze sto třicátého šestého okrsku.“

„Kdo je váš nadřízený?“

„Seržant Gonzales, madam.“

„Jestli se chcete zúčastnit obchůzek po sousedství, zařídím to u něj. Buďte tady v sedm třicet.“

„Ano, madam!“ Turneyová div nezasalutovala.

Eva s mírným pobavením sešla ze schodů, použila univerzální klíč i kód a vstoupila do suterénního bytu.

„Rozsvítit,“ přikázala a potěšilo ji, když opravdu zaplála světla.

Obývací – aspoň předpokládala, že půjde o obývací, ale nemohla si být jistá, protože chybělo zařízení – byl vzdušný a prostorný. Vymalované stěny zářily jako čerstvě upečený chleba a podlahy – přinejmenším ta část nezakrytá plachtami – se leskly sytě tmavým odstínem. V koutech byl úhledně vyskládaný materiál a nářadí, které vypovídalo o pokračující rekonstrukci.

Byt byl v zásadě čistý a uklizený – patrně zbývalo dodělat už jen posledních pár detailů.

Tak proč se jedna plachta na rozdíl od ostatních shrnula natolik, že odhalila kousek podlahy?

„Jako kdyby tady někdo uklouzl nebo zápasil,“ podotkla Eva, zaznamenala přesnou polohu plachty a shýbla se, aby ji narovнала.

„Je na ní plno skvrn od barev, ale...“

Sedla si do dřepu, vytáhla baterku a posvítla s ní na plachtu. „Tohle vypadá jako krev. Jenom pár kapek.“

Otevřela vybavení, odebrala vzorek a označila příslušné místo pro techniky.

Přešla do široké kuchyně s lesklou linkou zakrytou dalšími plachtami.

Než dokončila první obhlídku bytu – včetně hlavní ložnice, koupelny, druhé ložnice nebo pracovny a druhé koupelny –, objevila se Peabodyová.

„Začala jsem prověřovat oba svědky,“ ohlásila Evě. „Ta Alva Moonieová je pěkně prachatá. Ne jako Roarke, ale může si dovolit ten kožich i ty vážně úžasný kozačky.“

„Jo, bylo to vidět.“

„On je na tom taky slušně. Něco zdědil, ale vydělává si dost i sám. Jednou řídil pod vlivem, ale to už je deset let. Ona zase má ráda rychlou jízdu. Dostala spousty pokut, většinou při cestách do svého domu v Hamptonsu.“

„Víte, jaké to je, když se člověk chce dopravit do Hamptonsu. Co tady vidíte, Peabodyová?“

„Kvalitní řemeslnickou práci, pozornost k detailům, dobře investované peníze a dost hluboké kapsy, aby mohli utrácet za takovou kvalitu. A...“ Peabodyová odmotala několik desítek centimetrů ze své kilometrové šály a přešla k Eviným značkám na plachtě. „A něco, co by mohla být krev.“

„Ta plachta byla shrnutá jako koberec, na kterém někdo uklouzl. Všechny ostatní ležely krásně rozprostřené.“

„Při rekonstrukcích bytu se občas stane nehoda. Občas ukápně i nějaká krev. Jenže.“

„Jo, jenže. Krev na plachtě a před dveřmi mrtvola. Měla rozbitý ret se zaslou krví. Nekrvácela moc, takže si někdo ani nemusel všimnout, že pár kapek skončilo na plachtě, zvláště shrnuté.“

„Přivedli ji sem?“ Peabodyová se zamračeně ohlédla ke dveřím. „Neviděla jsem žádné známky násilného vniknutí, ale podívám se znovu.“

„Nevstoupili sem násilně. Možná překonali bezpečnostní systém, ale to vyžaduje čas. Spíš znali kód nebo měli zatraceně dobrou čtečku.“

„Podtrženo a sečteno, nejde o obyčejné přepadení, které se zvrtilo.“

„Ne. Vrah není moc chytrý. Jestli je dost silný, aby jí zlomil vaz, proč ji mlátil? Na pravé tváři má podlitinu a je tu ten roztržený ret.“

„Uhodil ji pěstí. Levý hák.“

„Podle mě ne pěstí, to by bylo hodně hloupé. Hřbetem ruky. Chlap vrazí ženě facku, když ji chce ponížit. Ránu pěstí jí dá, když je vzteklý, opilý nebo mu nezáleží na krvi a zranění. Hřbetem ruky ji uhodí, když chce, aby ji to bolelo a aby se bála. Ta pohmožděnina tak taky vypadala – jako kdyby vznikla úderem kloubů prstů do kosti.“

Sama takových ran inkasovala dost na to, aby věděla, jak vypadají.

„Je dost chytrý a ovládá se dost na to, aby ji neuhodil pěstí a neztloukl ji,“ pokračovala Eva, „ale není natolik chytrý, aby po sobě uklidil. Aby prostě tu plachtu odnesl. Oběť má na hřbetě ruky odřeninu jako od koberce a modrá vlákna na kalhotách – možná z koberečku v autě.“

„Myslíte, že ji někdo popadl a naložil do auta?“

„Možná. Potřeboval ji dopravit sem, do toho prázdného bytu, a udělat to, co měl v úmyslu. Je dost chytrý, aby jí vzal cennosti včetně kabátu a neumě-

le se pokusil vyvolat dojem, že šlo o loupežné přepadení. Ale nechal jí boty. Kvalitní boty, které vypadají poměrně nově. Když už se jako lupič svlékáte s kabátem, proč byste jí nechávala boty?“

„Jestli ji přivezl sem, chtěl soukromí,“ poznamenala Peabodyová. „A čas. Nevypadá to na znásilnění. Proč by ji pak zase oblékal?“

„Šla do práce nebo z práce.“

„Z práce,“ potvrdila Peabodyová. „Když jsem ji zadala do počítače, zjistila jsem, že se manžel už spojil s policií, protože nepřišla domů. Pracovala do večera, ale nevrátila se k rodině. Když odcházela z kanceláře, mluvila s manželem videofonem, podle jeho hlášení to bylo krátce po desáté.“

„To je docela podrobné oznámení na to, že se nějaká žena jednoduše o pár hodin opozdila s příchodem domů.“

„Taky mě to napadlo, tak jsem prověřila i jeho. Denzel Dickenson z Esquire. Mladší bratr soudkyně Gennifer Yungové.“

„Tím se to vysvětluje.“ Eva dlouze vydechla. „Rýsuje se nám docela nepříjemný případ.“

„Jo, říkala jsem si to samé.“

„Zavolejte techniky, Peabodyová, a označte ten případ jako prioritu. Všichni si musíme krýt záda, když máme co do činění s mrtvou švagrovou soudkyně.“

Prohrábla si vlasy a v duchu změnila plány. Chtěla zajít do kanceláře oběti, aby prošla její pravděpodobnou trasu a udělala si obrázek o okolí i o čase. Pak by se vrátila sem a pokračovala by do domova oběti. Ale teď...

„Manžel už několik hodin čeká, až se mu někdo ozve. Půjdemo mu sdělit špatné zprávy.“

„Tohle nesnáším,“ povzdychla si Peabodyová.

„Až to začnete snášet, bude nejvyšší čas najít si jinou práci.“